

— Jezus Kristus. Sladko se Tončku nasmeje, pokaže z desno roko proti nebu, kakor bi hotel reči: Le priden bodi, tam gori se zopet vidimo! — in zgine mu izpred očí . . .

Ko se je začelo daniti, ni mogel Tonček več vstrpeti v postelji. Hitro se je napravil in tekel k mami. Povedal jim je vse, kaj da se mu je sanjalo te dve noči. Ko je končal, prosil je mamico odpuščanja za vse, kar jim je huđega storil in ji za trdno obljubil, da bo odslej vedno priden, pobožen in postrežljiv, da jih ne bo nikoli več dražil, in tudi gospoda župnika ne, in gospoda učitelja in sestrice Vidke tudi ne.

Take vesele Velike noči kakor ta, pa ni bilo zlepa pri Krsnikovih. Tonček je vedno poljubljjal zdaj mamico, zdaj sestrico in povpraševal:

„Kaj ne, da me imata radi?“

In mamica in Vidka sta vselej odgovorili:

„Seveda te imava radi!“ . . .

Kaj naj vam še povem? Tonček hodi zdaj že v višjo gimnazijo, se prav pridno uči in bo, če Bog dá, še kdaj velik gospod.

Stric Peter.

Pri božjem grobu.

Le pridi dete in poglej,
Kakó leži tu božji Sin;
Kakó je trpel in umrl,
Da nam je sveti raj odprl!

Globoko v glavi trn in trn,
Ob vsakem trnu sveta kri;
Prebodene noge in dlan,
Prebodena mu desna stran;

Upálo lice in oči,
In do kosti prebičan trup!
Oj, koliko je bolečin
Za nas pretrpel božji Sin!

Pretrpel je — od smrti vstal,
V nebesa šel na svoj prestol,
In v veličanstvu tam sedi,
Pa gleda sém na nas ljudi.

Kedar smo pridni, je vesel,
In k vztrajnosti dajé pogum,
A nehvaležnik, ki greši,
Trpljenje spet mu ponovi!

L. Černej.

